

‘HAVILTEXEN’ MAAR!

De bedoeling van *Gloria in excelsis Deo*, het romandebuut van Miek Smilde, is volgens advocate Irene Vermeeren voor meerdere uitleg vatbaar. Gelukkig is ‘Haviltexen’ is wel besteed aan juristen.

DOOR IRENE VERMEEREN

Het boek *Gloria in excelsis Deo* van Miek Smilde beschrijft het gezin van de succesvolle advocate Anna van Hees-de Vreede, waarin de geboorte van de jongste dochter Elke in de jaren zeventig alles verandert. Elke heeft het syndroom van Down. Anna worstelt met haar liefde en zorg voor haar dochter. Ruim dertig jaar later vraagt de oudere zus van Elke, Mare, zich af waarom zij geen herinneringen heeft aan die tijd. Worstelend met haar eigen identiteit in een tijdgeest waarin je geluk lijkt te kunnen afdwingen, gaat Mare op zoek. Smilde heeft met *Gloria* een intrigerende roman geschreven over de schaduwkant van het moederschap en de advocatuur gedurende de jaren zestig tot heden. Ze beschrijft hierbij – herkenbaar – de denkwereld van een ambitieuze en voor haar tijd zeer moderne vrouw, die onafhankelijkheid nastreeft. En dat in de setting van een conservatief Leids verenigingsleven, wat Smilde zonder enig waardeoordeel goed beschrijft. Tegelijkertijd geeft *Gloria* een prachtige kijk in de advocatuur in de jaren zestig en zeventig. Smilde beschrijft op subtiele wijze welke invloed je achtergrond en het vrouw zijn heeft op een carrière binnen de advocatuur door de jaren heen, zonder daarbij in clichés te vervallen. Zo maakt Anna aan haar verloofde Maurits direct duidelijk dat ze weliswaar kinderen wil, maar wél wil blijven werken. En zo krijgt Anna na enige moeite een familierechtpraktijk toebedeeld, alhoewel ze belangstelling

had voor IE-recht. “Mannen hebben klaarblijkelijk niks met ruziënde echtgenoten”, constateert Anna droog. En het geschepte briefpapier van haar kantoor bevestigt dat voor Anna de positie van partner nooit zal zijn weggelegd. Smilde laat Anna vervolgens besluiten toe te treden tot de rechterlijke macht. Haar juridische kwalitei-

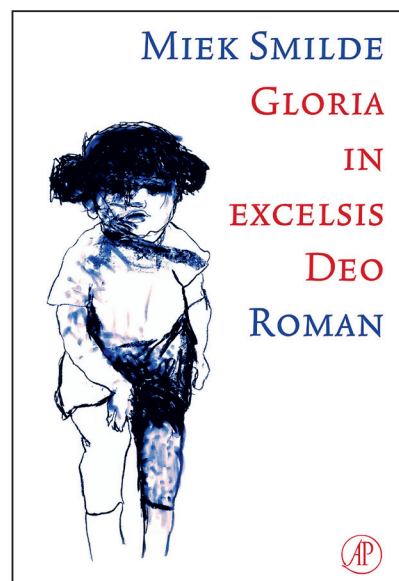
teiten zouden als rechter wel eens beter uit de verf kunnen komen dan bij het schrijven van pleidooien voor de partner. Hier wordt doeltreffend de nog steeds actuele twijfel beschreven van advocaten in hun positie als advocaat-stagiaire of medewerker.

De hoofdverhaallijn in *Gloria* is echter niet de advocatuur, maar het moederschap met een kind met Down. Hoe ga je als ambitieuze vrouw, die het leven onder controle wil hebben, om met een kind dat allerminst onder controle te brengen is? Smilde beschrijft met grote en vaak pijnlijke eerlijkheid de innerlijke strijd van Anna. Zo eerlijk dat zij haar lezers meesleept in deze strijd en het zelfs de lezer verontwaardigt. Zeker voor lezers met een kind met Down of ander ‘special need child’.

MEER DIEPGANG

Maar wat wil Smilde met deze eerlijkheid duidelijk maken? Dat het leven niet maakbaar is, zoals we graag zouden willen? Of dat het leven niet controleerbaar is, zoals vele mede-collegae wel graag zouden zien? Dat er meer is dan *billable hours* en targets, zoals dochter

HET GESCHEPTE BRIEFPAPIER VAN KANTOOR BEVESTIGT DAT VOOR ANNA NOOIT DE POSITIE VAN PARTNER ZAL ZIJN WEGGELEGD

MIEK SMILDE, GLORIA IN EXCELSIS DEO, DE ARBEIDERSPERS

+ ACTUEEL THEMA IN ORIGINEEL HISTORISCH ADVOCATEN-PERSPECTIEF

- BEETJE EEN LIBELLE/MARGRIET BOEK

Mare in haar zoektocht naar haar eigen identiteit beschrijft? Het is jammer dat de zoektocht van Mare slechts het sluitstuk is van de roman. Ondanks het grote gevoelsleven van advocate Anna, besteedt *Gloria* relatief weinig aandacht aan het gevoelsleven van Mare. De roman komt niet toe aan de reden waarom Mare iets meer zou willen weten van haar gehandicapte zusje en wat dit met haar doet. Dat is jammer, want het had *Gloria* iets meer diepgang kunnen geven. Wat de bedoeling is van Miek Smilde met *Gloria*, is daarmee voor meerdere uitleg vatbaar. Maar ‘Haviltexen’ is goed besteed aan juristen!

Irene Vermeeren is pensioenrechtadvocaat en partner bij Baker & McKenzie.